לרבות שעירי עבודת כוכבים לסמיכה מתקיף לה רבינא תינח לרבי יהודה לרבי שמעון מאי איכא למימר א"ל מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא לרבי יהודה נמי מאי דאיתרבי איתרבי מאי דלא איתרבי לא איתרבי וכי תימא אי לא מעטיה קרא הוה אמינא תיתי בבנין אב סמיכה גופה לישתוק קרא מיניה ותיתי בבנין אב [א]אלא שעה מדורות לא ילפינן הכא נמי שעה מדורות לא ילפינן אלא אותו [ב] טעון צפון ואין השוחט עומד בצפון מדרבי אחייה נפקא [ג]דתניא רבי אחייה אומר [ו]ושחט אותו על ירך המזבח צפונה מה ת"ל לפי שמצינו במקבל שעומד בצפון ומקבל בצפון [א*]ואם עמד בדרום וקיבל בצפון פסול יכול אף זה כן ת"ל אותו אותו בצפון [ב*]ולא השוחט צריך להיות עומד בצפון אלא אותו בצפון ואין בן עוף בצפון סלקא דעתך אמינא ליתי בק"ו מבן צאן ומה בן צאן שלא קבע לו כהן קבע לו צפון בן עוף שקבע לו כהן אינו דין שנקבע לו צפון מה לבן צאן שכן קבע לו כלי אלא אותו בצפון ואין פסח בצפון [ג]פסח מדר"א בן יעקב נפקא דתניא [ד]רבי אליעזר בן יעקב אומר יכול יהא הפסח טעון צפון ודין הוא ומה עולה שלא קבע לה זמן בשחיטתה קבע לה צפון פסח שקבע לו זמן לשחיטתו אינו דין שקבע לו צפון [ג]מה לעולה שכן כליל מחטאת [ד]מה לחטאת שכן מכפרת על חייבי כריתות מאשם [ה]מה לאשם שכן קדשי קדשים מכולהו נמי שכן קדשי קדשים אלא לעולם כדקאמרינן מעיקרא אותו בצפון ואין השוחט בצפון ודקא קשיא לך מדר' אחייה נפקא דר' אחייה לאו למעוטי שוחט בצפון הוא דאתא אלא הכי קאמר אין השוחט בצפון אבל מקבל בצפון מקבל מלקח ולקח [ו]נפקא לקח ולקח לא משמע ליה: וחייב על לישתה ועל עריכתה ועל אפייתה: אמר רב פפא [ג*]אפאה לוקה שתים אחת על עריכתה ואחת על אפייתה והא אמרת מה אפייה מיוחדת שהיא מעשה יחידי וחייבין עליה בפני עצמה לא קשיא הא דעריך הוא ואפה הוא הא דעריך חבריה ויהיב ליה ואפה [ד]ת"ר בכור שאחזו דם מקיזין [ז]אותו את הדם במקום שאין עושין בו מום ואין מקיזין [ח]את הדם במקום שעושין בו מום דברי ר"מ וחכ"א [ד*]יקיז אף במקום שעושין בו מום ובלבד שלא ישחוט [ה*][על אותו מום] [ט]ר"ש אומר אף

תינח לר' יהודה. דמרבי ליה לסמיכה אילטריך למעוטי מלפון: **וכי תימא אי לא [ו] מעטיה.** מאותו אתי מבנין אב כשאר חטאות שטעונין לפון הא לא מלית אמרת דא"כ דבכלל [יא] חטאת היא אמאי מרבי ליה לסמיכה לישתוק קרא מעל ראש השעיר דסמיכה: **ותיתי.** סמיכת נחשון מבנין אב דמה מלינו בשאר חטאות [יב] דטעון סמיכה אף זה כן: [יג] **אלא שעה מדורות לא ילפינן.** [ח]הילכך אמאי אילטריך למעוטי מלפון: **אותו.** הקרבן בלפון אבל השוחט יכול לעמוד בדרום ושוחט בסכין ארוכה: **מקבל עומד בלפון.** מפרש בשחיטת קדשים בפ' איזהו מקומן (דף מח.) דקאמר חטאת מנלן דבעי לפון דכתיב ושחט את החטאת במקום העולה[ו] קבלה מנלן דכתיב בתריה ולקח הכהן מדם החטאת מקבל עלמו מנלן ולקח לו יקח [יד]: **בן לאן קבע לו כלי.** סכין דשחיטה כתיב ביה ובשחיטה כתיב ויקח את המאכלת לשחוט את בנו (בראשית כב) [טו] אבל בן עוף מליקתו בלפורן: **מחטאת.** גמרינן דאין לו זמן קבוע וטעון לפון וכל שכן פסח: וקא פריך **מה לחטאת שכן מכפרת על חייבי כריתות:** וקאמר **מאשם.** מייתינן ליה. וקפריך מה לאשם שכן קדשי [טז] קדשים תאמר בפסח דקדשים קלים הוא. אלמא פסח מלפון מהאי דינא אימעיט: **דרבי אחייה לאו למעוטי שוחט [ט]בלפון.** דהאי מאותו דשעיר נפקא אלא למילף דמקבל עומד בלפון דהכי קאמר רבי אחייה אין השוחט בלפון אבל מקבל בלפון ואי [ט] קשיא לרבי אחייה אימא אותו בלפון ולא מקבל בלפון [יז]: **אפאה לוקה שתים כו'.** דאפייה גמר עריכה היא: **והאמרת מעשה יחידי היא.** ואמאי מחייבת ליה תרתי: **ערך הוא ואפה הוא.** [יח] [י]לאמיחייבי תרתי אתרוייהו [יט]: **ערך חבריה ואפה הוא.** מיחייב חבריה חדא ואיהו תרתי אאפיה ואעריכה [כ] דגמר גמריה ואע"ג דמחייב חבריה אעריכה הוא חייב נמי עלה כדאמר נמי לקמן (דף נו.) להביא מחמץ אחר מחמץ: **במקום שאין עושה מום.** היינו כל הגוף דהדר בריא: **במקום שעושה [כא] כו'.** אוזן ועינו דלא הדר בריא: **ובלבד שלא ישחוט על אותו המום.** עד שיהא בו מום מעלמו דבכור אינו נאכל בחוץ עד שיהא בו מום [כב]: [כ]**אף נשחט על אותו מום [כג].** רבי שמעון לטעמיה דאמר דבר שאין מתכוין מותר (שבת דף קמג.) וזה לא נתכוין להטיל בו מום על מנת לשוחטו עליו:

אפי'

לרבות שעירי עבודת כוכבים לסמיכה. תימה תיפוק ליה מדאיתקוש לפר העלם דבר של ליבור כדאמרי' בפרק ב"ש (זבחים דף מא.) התם אלו שעירי עבודת כוכבים והתם מוכח דלרבי שמעון נמי אתיא וי"ל דההוא היקישא ליתא אלא לגבי הזאה דווקא אי נמי מהיקישא לא הוה ידעינן משום דכתיב [כד] החי והוה מוקמינן למעוטי שעירי עבודת כוכבים וכן מוכח לקמן פרק שתי מדות (דף לב.): **לר'** שמעון **מאי איכא למימר.** דלמעט שעירי עבודת כוכבים לא מסתבר לאוקמי כיון שהם כשאר חטאות דעלמא: **אלא** שעה מדורות לא ילפינן. והא דמיבעיא לן בפ"ק דסנהדרין (דף טו:) שור סיני בכמה מי גמרינן שעה מדורות או לא התם גלויי מילתא בעלמא הוא [ל]: **שוחט** מדרבי אחייה נפקא. תימה הניא בעולה כתיב והכא בחטאת ואע"ג דתלא רחמנא חטאת בעולה מ"מ לא גמרי' דאילטריך כפ' איזהו מקומן (זבחים ד' מח:) עיכובא בעולה ולא גמרינן מחטאת ומיהו לכולי טעמי דהתם ניחא דלמאי דמפרש התם טעמא שלא יהא טפל חמור מן העיקר ה"נ מהאי טעמא לא יהא שוחט [מ] (חטאת) בלפון ולמאי דמפרש נמי משום דכתיב [נ] העולה במקומה תהא מהאי טעמא נמי לא יהא שוחט בלפון: **מה** לבן לאן שכן קבע לו כלי. וכן פריך בריש איזהו מקומן (גם זה שם) ותימה דלא פריך הכי בפ"ק דקדושין (ד' לו:) דיליף בן עוף מקל וחומר מבן לאן שלא קבע לו כהן לשחיטתו וקבע לו כהן להולאתו וי"ל דגבי לפון שייכא הך פירכא דכלי אבל התם דבעי למילף כהונה לא דשמעינן שהלריך הכתוב בבן עוף יותר מבן לאן: **מחטאת** שכן מכפרת כו'. חטאת גופה מהיקישא דעולה אתיא ובעיא היא בריש איזהו מקומן (זבחים דף נ.) אי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב: **אלא אין** השוחט בלפון אבל המקבל בלפון. השתא משמע דלא מלי למדרש אבל מקבל בלפון אלא משום דלא אילטריך למעוטי שוחט דנפקא מדר' אחייה א"כ תחילה אית לן למידרש אין השוחט בלפון מקמי דנידרוש אבל מקבל בלפון ותימה דמשמע לעיל בברייתא דלא אילטריך קרא למעוטי שוחט מלפון אלא לפי שמלינו במקבל שעומד בלפון וא"כ לא ליכתוב אלא חד קרא ואנא ידענא דללמד על מקבל אתי דלשוחט לא אילטריך וי"ל דלית ליה השתא ההיא סברא אלא לעולם אילטריך קרא לשוחט ובברייתא נמי מלינו למימר דלפי שמלינו לאו דווקא דמסברא אית לן למימר כיון שהשחיטה בלפון הוא הדין שוחט וכן המקבל דמאי שנא:

אפאה לוקה שתים. פירש בקונטרס דאפייה גמר עריכה היא ופריך והאמרת מעשה יחידי ותימה מאי קמשני הא דערך הוא ואפאה הוא הא דערך חבריה ואפאה הוא אכתי מעשה יחידי מיהא לא הוי דאיכא עריכה בהדה ונראה לפרש דחייב שתים משום עריכה מועטת שעושה האופה בשעת אפייה ואינה גמר עריכה ופריך ממעשה יחידי דמשמע שאין מלאכה אחרת עמה ואין חייבין עליה אלא אחת ומשני דערך הוא ואפה הוא כלומר שעשה גמר העריכה שבשעת האפייה והא דקרי לה מעשה יחידי משמע דלא מיחייב אלא אחת כשערך חבירו שגמר הכל אפילו עריכה דבהדי אפייה דהשתא ליכא שום עשייה בהדי אפייה אלא מעשה יחידי הוא וקלת קשיא לפ"ז [ס] דהכא נקט הא דערך חבריה כו' דהכי הוה ליה למימר הא דעביד גמר עריכה הא דלא עביד גמר עריכה: **רבי שמעון אומר** אף נשחט על אותו מום. פירש בקונטרס רבי שמעון לטעמיה דאמר דבר שאין מתכוין מותר וזה לא נתכוין להטיל בו מום על מנת לשחוט עליו וקשיא דתנן במסכת בכורות בפ' כל פסולי המוקדשין (דף לג:) בכור שאחזו דם אפי' מת אין מקיזין לו דם דברי רבי יהודה וחכ"א יקיז ובלבד שלא יעשה לו מום ואם עשה בו מום הרי זה לא ישחוט עליו ר' שמעון אומר יקיז אע"פ שעושה בו מום ומייתי בגמ' ברייתא דשמעתין ומסקינן בסוף הסוגיא אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' שמעון ופריך הי ר' שמעון אילימא ר' שמעון דמתני' עד השתא לא שמעינן שמואל דבר שאין מתכוין מותר אלא הלכה כר' שמעון דברייתא אלמא לא שרי ר' שמעון בברייתא מטעם דבר שאין מתכוין אלא אפי' במתכוין נמי שרי

ומלע

מסורת הש"ס

א) [לעיל יט: לקמן נט. סנהדרין טו:], ב) זבחים מח:, ג) עי' כל הסוגיא בזבחים ד' מח: בשינוי לשון ע"ש, ד) תוספתא בכורות פ"ג הי"ו בכורות לג:, ה) צ"ל הילכך אילטריך קרא לרבות סמיכה ואמאי אילטריך כו'. נ"ק, ו) [ויקרא ד], ז) מלפון. נ"ק, ח) נ"א ומייתי ועי' רש"ק ול"ק, ט) נ"א לא מחייב תרתי אאפיה, י) שייך לע"ב, כ) [וביתר ביאור מבואר תוספ' לעיל יט: ד"ה ושמאלן], ל) רש"ק מ"ו ול"ק מקיים הגירסא ע"ש. נ"ק, מ) במקום שהוא מ"ע כר שוחט חטאת בלפון הס"ד. נ"ק, נ) כתנס. נ"ק.

עין משפט נר מצוה

כב א מיי' פ"א מהל' פסוה"מ הלכה ט:

כג ב מיי' שם הלכה ח:

ג [מיי' פי"ב מהלכות מעה"ק הלכה טו ועי' כ"מ ולח"מ]:

כד ד מיי' פ"ג מהלכות בכורות הלכה יג:

תורה אור השלם

ו. וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְיָ וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת דָּמוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: ויקרא א יא

שיטה מקובצת

א] בצפון ותיבת טעון נמחק: ב] פסח מדראב"י עיין פרש"י בזבחים (דף מח ע"ב) ועיין כל הסוגיא שם: דתניא ר' אליעזר בן יעקב כו'. והשתא משמע דדרשי' לראב"י מאותו דשעיר נשיא אותו בצפון כו' ותימה דאמרי' בתיב דראב"י מאותו דעולה אפיק ליה כל הני דרשות דהכא דרבי אחיה ודאותו בצפון ואין בן עוף בצפון דרשי' להו על אותו דעולה וי"ל דהכא בעי לר' אחיה אותו דשעיר נשיא מאי דריש ביה ומשני ר' אחיה מוקי לה לאותו בצפון ואין הפסח בצפון וראב"י קא ממעט ליה מאותו דעולה ולר' אחיה דמוקי לה לאותו דעולה למעוטי דאין השוחט בצפון נאמר דאותו דשעיר נשיא מוקי לה למעוטי פסח אבל ודאי ראב"י נפקא ליה מאותו דעולה והשתא ניחא דמשמע בסמוך דקו"ח דראב"י פריכא וא"כ יהיה ראב"י אתותב אלא ודאי כל הני פרכות לסתור דלא אצטריך נמי אותו דשעיר למעוטי פסח אבל לראב"י לא אותבינן שאין אנו באין לסתור דברי ראב"י ואפשר מדלא פריך ליה התם [אלמא] דקו"ח דראב"י לאו פריכא ע"כ. תו"ח: ג] צפון ת"ל אותו מה: ד] תיבות מה לחטאת נמחק: ה] תיבות מה לאשם נמחק: ו] ולקח. לו יקח לפום ריהטא משמע אבל לר' אחיה דריש שפיר ולקח לו יקח וא"ת א"כ אותו דשעיר נשיא למה לי אלא ודאי להך מסקנא נאמר דאף ר' אחיה לא מפיק ליה אלא מהכא ע"כ. תו"ח: ולקח לא משמע ליה וא"ת והרי ר' (חייא) [אחיה] גופיה תנא אותו דמקבל בצפון ומסתמא מולקח נפקא ליה וי"ל דר' (חייא) [אחיה] גופיה לא משמע ליה דרשא דולקח והאי דקתני דבעינן שיהא המקבל בצפון מאותו דכתיב גבי שעיר נשיא נפקא ליה: ז] מקיזין לו ותיבות אותו את נמחק: ח] מקיזין לו תיבות את הדם נמחק: ט] ר"ש אומר אף נשחט על אותו מום. פרש"י ר"ש לטעמיה כו' ותימה דהכא מתכוין הוא להקיז ולהטיל בו מום ועוד דתנן בבכורות כו' ועוד בשמעתין מפורש דר"מ סבר אסור להטיל כו' וחכמים סברי מותר ור"ש כחכמים ס"ל ועוד קשיא חכמים אחכמים דהכא אמרי יקיז אע"פ שעושה בו מום והתם תנן וחכמים אומרים ובלבד שלא יעשה בו מום לכך צ"ל דתרי מיני אחיות הדם הן והכא מיירי שאחזו דם כל כך דאינו יכול להתרפאות בלא הקזה והוי בעל מום באותו אחיות דם ומשום הכי פליגי עלי' דר"מ במותר להטיל בבעל מום וא"ת אי חשבית ליה [בעל מום] באחיות דם אמאי קאמרי רבנן ובלבד שלא ישחוט כיון דבעל מום חשבית ליה וי"ל משום דכיון דאית ליה תקנה ע"י הקזה מום עובר הוא ואסור לשחוט עליו ומיהו מותר להטיל בו מום כיון דהשתא מידא לאו ראוי להקרבה הוא דלאו תמים לרצון קרינא ביה ופלוגתא דר"ש ורבנן בהכי הוא דחכמים סברי ובלבד שלא ישחוט דגזרינן דלמא אתי להקיז א) בלא אחיות דם ויכול להתרפאות בלא הקזה ומשום הכי אמרי רבנן התם ובלבד שלא (יטיל) [יעשה] בו מום. תו"א: י] לא רמעטיה: יא] דבכלל חטאות: יב] חטאות דטעון: יג] אלא נ"א אלא מדאצטריך לרבויי לסמיכה ש"מ שעה מדורות כלומר שעיר נחשון משעיר נשיא [לא ילפינן] הילכך איצטריך שעיר נשיא לאתויי שעיר נחשון לסמיכה ואכתי אפי' לא מעטיה קרא לא תיתי שעיר נחשון בבנין אב בצפון ולא אצטריך למעוטי בצפון: יד] יקח עצמו לצד צפון הס"ד ואח"כ מה"ד שלא קבע לו כהן דשחיטה בזר כשרה וכתיב והקריבו בני אהרן מצות כהונה מקבלה ואילך הס"ד ואח"כ מה"ד בן עוף מליקתו בצפורן הס"ד: טו] תיבות אבל בן עוף מליקתו בצפורן נמחק: טז] קדשים. והשתא דאתיא להכי בכולה נמי בעולה ובחטאת איכא למפרך שכן קדשי קדשים: יז] בצפון. הר"ן מסתברא דמעוטא אושחט דסמיך ליה קאי דכתיב ושחט אותו מדלא ממעטינן אלא אותו מכלל דמקבל בצפון: יח] ואפה הוא ליכא לחיובי תרתי דהא איהו נמי ערכו הילכך ליכא לחיובי: יט] אתרווייהו ל"א ערך ואפה חייב שתים דהא עביד תרתי מחייב אעריכה בפני עצמה ואאפיה בפני עצמה והיינו נמי כדתנן ערך חבריה ואפה הוא מחייב הוא אאפיה וחבריה דערך מחייב אעריכה גרידא: כ] ואעריכה דמגמר גמרה: כא] שעושה היינו אזנו: כב] מום והאי לא ישחוט דלמא אתי לאשרויי: כג] מום ור"ש לא חייש אף אם נשחט על אותו מום דר"ש: כד] דכתיב. וכן תירץ רש"י בזבחים (דף מח ע"ב):

מוסף רש"י

לרבות שעירי עבודת כוכבים לסמיכה. משום דמעטינהו ר' יהודה מסמיכה בפ' תמורות (דף לג.) מהחי דשעיר המשתלח, דכתיב וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר החי (ויקרא טז), החי טעון סמיכה ואין שעירי עבודת כוכבים טעונין סמיכה, ור"ש דרש החי טעון סמיכה באהרן ואין שעירי עבודת כוכבים טעונין סמיכה באהרן אלא בזקני העדה ואתרבי ליה מהכא (זבחים מא:). למאי דלא איתרבי לא איתרבי. דהא רבייה גבי סמיכה כתיב ולפון מהיכא תיתי תיתי מבנין אב. מושחט את החטאת. סמיכה גופה לישתוק קרא מיניה ותיתי בבנין אב. דכתיב וסמך את ידו על ראש החטאת ואתי למסמך על ראשו וכגון אב היא לכל שאר חטאות שיטעון סמיכה. אלא שעה מדורות. מסקנא דקושיא היא סמיכה אמאי איצטריך לרבויי משום דאי לא רביה לא הוה גמרינן קדשי שעה כגון אב מקדשי דורות. הכי נמי שחיטת לפון למ"ל אותו למעוטי. כל כמה דלא ליתא קרא לא גמר בבנין אב ולא שוחט בצפון. אין לריך שיעמיד בלפון שאם רצה עומד בדרום אבל לפון ויושיט ידו בלפון ושחט ואין בן עוף. מליקה תורין ובני יונה ומה בן צאן שלא קבע לו כהן. דשחיטה בזר כשרה. בן עוף שקבע לו כהן. דכתיב והקריבו הכהן אל המזבח ומלק את ראשו וגו' (ויקרא א), שכן קבע לו כלי. סכין לשחיטה מריקה את המאכלת (שם) ויקחם עולה הוא, וכן מזרק לקבל. תאמר בבן עוף שנמלק בצפורן ולא פסח בצפון. דלא תיתי בקל וחומר הואיל וקבע זמן לשחיטתו בין הערבים יקבע לו מקום נמי בלפון מחטאת. אי נמי לא ממעטיה הוה מייתינן ליה מחטאת שהיא כליל יטעונה לפון מכולהו נמי שכן קדשי קדשים. כלומר ואי בעי לאתויי נמי מכולהו בחד הלד איכא למיפרך להא פירכא שכן קדשי קדשים (זבחים מח:). ואין מקיזין את הדם במקום שעושין בו מום. שלא יחתך ולא יפגום לא אזני ולא ניב שמניח שלא עתיד לחזור ולהתרפאות לדברי יבר כ"ש לי לא שרים ליה במקום שאין עושה מום אתי למיעבד במקום מום (בכורות לג:). ובלבד שלא ישחוט על אותו מום. הואיל ויהא הטילו, עד שיפול בו מום אחר מעצמו (שם).

רבינו גרשום

תינח לר' יהודה דקא מרבי לשעיר נחשון לסמיכה וממעיט ליה מצפון מאותו. אלא לר' שמעון דמרבי שעירי ע"ז לסמיכה ואינהו בעו צפון כדאמר זה בנה אב אותו למעוטי מאי. א"ל מר זוטרא לר' יהודה נמי אכתי למאי איצטריך למעוטי צפון דמכילא אימעיט דהוה אמינא סמיכה דאיתרבי איתרבי צפון דלא איתרבי לא איתרבי אותו למה לי. וכי תימא אי לאו אותו הוה אמינא ליתי בבנין אב דטעון צפון מושחט את החטאת להכי איצט' אותו דלא ליתי בבנין אב: אי הכי סמיכה גופה נמי לשתוק קרא דלא ליריבי שעיר נחשון לסמיכה ותיתי מבנין אב מוסמך ידו על ראש החטאת: הכא נמי שעה מדורות. שעיר נחשון דהוה לשעה לא ילפינן לה משעיר דורות דליבעי צפון ולא איצטריך אותו: אלא אותו הזבח והסכין ואין השוחט צריך להיות עומד בצפון: לפי שמצינו במקבל. בגמרא דאיזהו מקומן: בן עוף שקבע לו כהן. למליקתו דכתיב והקריבו אל הכהן ומלק את ראשו: שכן טעון כלי סכין לשחיטה ולאו מק"ו אתי ולא צריך אותו: מכולהו נמי. עולה וחטאת ואשם שכן קדשי קדשים מה שאין כן בפסח. ואכתי לא איצטריך אותו: רבי אחייה לאו למעוטי שוחט בצפון הוא דאתא והכי קאמר ושחט אותו על ירך אותו בצפון ואין השוחט בצפון. דהא נפק ליה מאינך קרא: אבל מקבל בצפון מקבל מלקח ולקח נפקא. כלומר מוי"ו דולקח משמע והיכא דלקח הדם התם עומד הלוקח: אפאה חמץ לוקה [שתים] אע"ג דלא עבד אלא אפייה בלבד כלומר דקא סבר דבאפייה קא גמרה בולה כיון דמילתא דלחם: הא דערך הוא ואפה הוא לוקה שתים. והא דקאמר מה אפייה מיוחדת וכו' בגון דערך חבריה ויהיב ליה ואפה: ואין מקיזין אותו במקום שעושה בו מום. כגון באזנו ובשפתו: ר' שמעון מיקל מכולהו דאמר

א) נראה דצ"ל דילמא אתי להקיז בבכור שאחזו דם במקום שיכול להתרפאות כו' ובכה"ג אמרי רבנן כו':